

ความช่วยเหลือของทางราชการ

๔.๑ ความช่วยเหลือในการปลูกแทนยางเก่าด้วยยางพันธุ์ดี

กองการยาง กรมกสิกรรมเดิม (กรมวิชาการเกษตรปัจจุบัน) ได้ตระหนักถึงอุปสรรคและข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ทำให้กิจการสวนยางของประเทศไม่เจริญรุดหน้าเท่าที่ควร และเพื่อช่วยในการเพิ่มผลผลิตและเพิ่มรายได้ของเจ้าของสวนยางให้ดีขึ้น กองการยางจึงได้เสนอ พ.ร.บ. สงเคราะห์เจ้าของสวนยางให้ปลูกแทนต้นยางเก่า โดยมีหลักการให้มีการเก็บเงินสงเคราะห์ (Cess) จากผู้ส่งยางออกนอกประเทศในอัตรา ก.ก. ละ ๕๐ สต. เพื่อนำเงินสงเคราะห์ไปช่วยเจ้าของสวนยางให้โค่นต้นยางเก่า แล้วปลูกใหม่ด้วยยางพันธุ์ดี อันจะเป็นผลดีแก่กิจการยางและแก่เศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น ในปลายปี ๒๕๐๓ พ.ร.บ. ที่กรมกสิกรรมเสนอไปก็ได้รับการพิจารณาและประกาศใช้เป็นกฎหมาย เรียกว่า "พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓" และได้เริ่มต้นให้การสงเคราะห์แก่เจ้าของสวนยาง ตั้งแต่ปี ๒๕๐๔ เป็นต้นมา

จำนวนเงินสงเคราะห์ที่เก็บมาในอัตรา ก.ก. ละ ๕๐ สต. นั้นสามารถนำมาใช้สงเคราะห์ชาวสวนยางที่ปลูกแทนประมาณปีละ ๑๐๐ ล้านบาท เงินจำนวนนี้จัดสรรเป็น ๓ ส่วน คือ ร้อยละ ๕ สำหรับการทดลองและวิจัยเรื่องยาง ร้อยละ ๕ จัดสรรเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง อีกร้อยละ ๙๐ จัดสรรเป็นค่าสงเคราะห์ในการปลูกแทนในอัตราไร่ละ ๒,๐๐๐ บาท หรือถ้าปลูกแทนด้วยไม้ผลที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ก็จะได้รับในอัตราไร่ละ ๑,๕๐๐ บาท จ่ายในรูปเงินสดและวัสดุ (๘ งวด ภายใน ๕ ปี) นอกจากนั้นในระยะ ๕ ปี ที่กล่าวนั้น สำนักงานกองทุนฯ ได้ส่งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแนะนำผู้รับสงเคราะห์ให้บำรุงรักษาสวนให้ถูกต้องตามหลักวิชา

ชั้นแรกชาวสวนยางให้ความสนใจน้อย ต่อมาในระยะหลัง ๆ นี้มีผู้ขอรับการสงเคราะห์มากขึ้น จนทางการไม่มีเงินพอที่จะสนองความต้องการของชาวสวนยางได้เต็มที่ พื้นที่สวนยางเก่าที่สมควรจะไ้ช้ยางพันธุ์ปลูกแทนมีอยู่ทั้งหมดประมาณ ๒ ล้านไร่ การปลูกแทนในระยะ ๑๐ ปี แรก (๒๕๐๔ - ๒๕๑๔) สามารถปลูกแทนได้เพียง ๕๐๗,๘๘๕ ไร่ อัตราการปลูกแทนระหว่างปี ๒๕๐๔ - ๒๕๑๐ เท่ากับปีละ ๒ - ๓ หมื่นไร่ และจากปี ๒๕๑๐ - ๒๕๑๕ สามารถปลูกแทนได้ปีละประมาณ ๖-๗ หมื่นไร่ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางได้ให้การสงเคราะห์ไปแล้วจนถึงสิ้นปี ๒๕๑๕ ประมาณ ๗๖,๖๓๑ ราย เป็นเนื้อที่ประมาณ ๗๑๗,๕๔๗ ไร่ ตามตารางที่ ๒๐ และแผนพัฒนาการเศรษฐกิจฯ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕ - ๒๕๑๙) มีเป้าหมายระยะยาวที่จะปลูกแทนให้ได้ ๔.๕ ล้านไร่ ภายใน ๒๕ ปี โดยกำหนดเป้าหมายไว้ว่าจะปลูกแทนปีละ ๓๐๐,๐๐๐ ไร่ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ เป็นต้นไป โดยรัฐบาลจะตั้งงบประมาณประจำปีสมทบค่าใช้จ่ายที่ยังขาดอยู่เป็นปี ๆ ไป

ต่อมาเมื่อได้มีการตรวจสอบเนื้อที่ปลูกยางจากภาพถ่ายทางอากาศ และได้พบว่า มีสวนยางจริง ๆ อยู่ถึงกว่า ๔ ล้านไร่ มีสวนเก่าที่ควรได้รับการปลูกแทนแล้วถึงประมาณ ๕ ล้านไร่ รัฐบาลจึงได้ให้สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ร่างโครงการเร่งรัดการปลูกแทนใหม่ โดยพิจารณาเงินจากองค์การต่างประเทศมาดำเนินงาน ขณะนี้ได้ทราบว่า ธนาคารโลก กำลังพิจารณาให้ความช่วยเหลือเพื่อเร่งรัดการปลูกแทนเพิ่มขึ้นให้ได้ถึงปีละไม่ต่ำกว่า ๒๕๐,๐๐๐ ไร่^๒

๔.๒ ความช่วยเหลือทางวิชาการ

นอกจากงานด้านสงเคราะห์การปลูกแทนยางเก่าด้วยยางพันธุ์ดีแล้ว กองการยาง

^๑ คู่มือการปลูกที่ ๖ บทที่ ๒

^๒ ได้จากการสอบถามกับผู้อำนวยการกองการยาง กรมวิชาการเกษตร กรมการ-
กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

ตารางที่ ๒๐
 เนื้อที่สวนยางที่ได้รับการสงเคราะห์ปลูกแทน รายจังหวัด

จังหวัด	เนื้อที่ปลูกแทนแยกรายปี (ไร่)									
	๒๕๑๑		๒๕๑๒		๒๕๑๓		๒๕๑๔		๒๕๑๕	
	รวม	ไร่	รวม	ไร่	รวม	ไร่	รวม	ไร่	รวม	ไร่
จันทบุรี	๒๑๖	๑,๓๐๐	๑๓๘	๑,๔๐๒	๑๐๓	๘๐๓	๒๓๖	๑,๕๖๑	๑๘๘	๑,๕๖๕
ตราด	๘๓	๖๙๒	๑๐๖	๖๖๕	๔๓	๓๖๕	๑๒๖	๑,๓๓๑	๑๔๓	๑,๒๒๒
ระยอง	๑๕๘	๑,๑๕๖	๑๖๓	๑,๒๓๐	๑๘๖	๑,๓๒๖	๒๐๘	๑,๓๖๑	๒๕๔	๒,๕๐๕
ภูเก็ต	๒๔๔	๒,๖๕๒	๓๓๖	๒,๙๖๘	๓๘๔	๓,๕๐๘	๔๑๘	๓,๑๒๒	๔๐๘	๓,๓๑๑
พังงา	๔๔๓	๔,๒๖๕	๔๓๘	๔,๖๓๒	๔๕๒	๓,๓๖๘	๖๓๒	๕,๘๓๕	๘๓๒	๓,๓๒๘
ระนอง	๕	๓๓	๕	๒๓	๓	๑๔	๔	๓๘	๔	๖๓
กระบี่	๑๘๘	๒,๐๘๘	๒๓๓	๒,๘๓๖	๒๕๒	๒,๖๖๒	๔๑๖	๓,๓๓๘	๖๓๐	๖,๔๐๓
ตรัง	๖๐๕	๕,๒๕๕	๓๕๓	๕,๕๔๘	๘๘๓	๖,๓๓๑	๑,๕๕๘	๑๐,๒๓๖	๒,๕๐๐	๑๘,๓๘๓
สุราษฎร์ธานี	๔๒๐	๔,๑๘๘	๖๒๓	๖,๑๓๓	๘๐๓	๘,๐๘๖	๑,๕๕๘	๑๒,๕๐๕	๒,๐๕๒	๑๘,๕๘๒
ชุมพร	๒	๒๘	๑๔	๔๓๔	๑๐	๒๑๒	๓	๓๓	๘	๑๓๖
นครศรีธรรมราช	๘๘๖	๑๑,๖๖๕	๘๘๖	๘,๕๑๐	๑,๓๓๔	๑๐,๘๘๘	๒,๓๓๒	๑๒,๕๓๒	๓,๕๘๔	๒๓,๓๕๖
พัทลุง	๔๒๓	๒,๓๘๓	๔๖๓	๒,๙๒๔	๕๐๘	๒,๒๑๔	๔๘๓	๒,๖๕๘	๓๘๓	๕,๐๕๓
สงขลา	๑,๒๔๓	๑๒,๕๒๓	๑,๒๘๑	๑๑,๓๓๓	๑,๒๒๓	๑๒,๘๘๘	๑,๕๕๑	๑๒,๕๖๓	๒,๑๐๘	๒๐,๑๔๒
สตูล	๑๖๐	๓๐๘	๑๓๖	๕๕๖	๒๐๘	๘๕๑	๒๒๕	๑,๖๑๑	๓๘๔	๑,๘๐๑
ยะลา	๔๓๔	๕,๕๕๕	๕๒๕	๕,๘๐๒	๔๓๕	๔,๓๓๐	๕๘๘	๔,๑๒๘	๘๐๑	๘,๓๓๑
ปัตตานี	๔๒๒	๓,๐๐๕	๓๓๘	๒,๓๒๐	๒๓๖	๒,๐๘๔	๓๘๘	๒,๐๘๕	๖๘๘	๕,๐๐๐
นราธิวาส	๑,๑๓๑	๓,๘๘๕	๑,๒๑๕	๘,๖๕๕	๑,๐๘๐	๓,๕๑๓	๑,๓๕๓	๑๒,๐๑๒	๒,๓๐๓	๒๐,๕๘๐
รวม	๓,๒๒๒	๔๕,๓๘๘	๓,๘๐๒	๖๓,๕๕๕	๘,๑๘๑	๖๘,๘๓๓	๑,๒๘๘๐	๘๓,๐๒๓	๑๘,๑๓๓	๑๔๘,๓๕๐

ที่มา : สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กระทรวงเกษตรฯ

กรมวิชาการเกษตร ได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการกว่าทดลอง และในด้านการแนะนำ
 ยางอ้อยด้วย โดยได้จัดตั้งศูนย์วิจัยการยางขึ้นที่สถานีการยางกองหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
 ทำการศึกษาคุณค่าและทดลองเพื่อให้ได้มาซึ่งวิทยาการใหม่ ๆ เกี่ยวกับยาง นับตั้งแต่การนำ
 เอายางพันธุ์ดีมาปลูก ค้นคว้าวิธีการต่าง ๆ อันทันสมัย เช่น การวิจัยเรื่องพันธุ์ยางที่จะนำ
 เอามาใช้เพื่อความเหมาะสมกับดินฟ้าอากาศของประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีการอบรม การ
 สาธิตให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อนำไปเผยแพร่แก่ชาวสวนยาง ส่วนในด้านการพัฒนายางนั้น กองการ
 ยางได้เป็นผู้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือและพัฒนากิจการยางทั่ว ๆ ไป เพื่อเพิ่มประโยชน์
 ในการเพิ่มผลผลิตและปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น และเพื่อหาทางแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของ
 เจ้าของสวนยาง และรับเอาความรู้ใหม่ ๆ ที่ได้จากการวิจัยเพื่อแนะนำเจ้าของสวนยางหรือ
 ผู้ทำยางต่อไป ศูนย์วิจัยการยางมีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนให้การปลูกแทนมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น ได้
 ทำการปลูกยางพันธุ์ต่าง ๆ ในแปลงทดลอง และศึกษาวิธีการต่าง ๆ ที่เร่งรัดผลผลิตและพัฒนา
 สวนยาง เช่น ระบบกรีดยาง การใช้ยาเร่งน้ำยาง และการตัดคาเปลี่ยนยอด ซึ่งสำนักงาน
 กองทุนสงเคราะห์ฯ จะนำไปปฏิบัติในสวนยางที่รับการสงเคราะห์ตั้งแต่วันที่ ๒๕๑๗ เป็นต้นไป

๔.๓ การรวมกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยาง

การเร่งรัดผลผลิต ไม่ควรเน้นเฉพาะด้านปริมาณแต่อย่างใด ปัญหาขั้นมูลฐาน
 ประการหนึ่งของอุตสาหกรรมยางไทย คือยางมีคุณภาพต่ำ ส่วนใหญ่เป็นยางชั้น ๓ และชั้น ๔
 เจ้าของสวนและผู้กรีดยางแผนดิน มักไม่ค่อยพิถีพิถันในการผลิต แผนยางมักมีสีไม่ใส มีฝุ่น
 สกปรก เศษเปลือกไม้ และช่องอากาศปนอยู่มาก นอกจากนั้นแผนคอนข้างหนา ทำให้เสีย
 เวลา เสียค่าใช้จ่ายในการรวมวันเพิ่มขึ้น กองการยาง กรมวิชาการเกษตร ได้ใช้ความ
 พยายาม ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๑ - ๒๕๐๗ เพื่อส่งเสริมให้มีการปรับปรุงคุณภาพยาง
 ของสวนเล็ก โดยได้สร้างโรงทำยางแผนชั้นตามหมู่บ้าน และให้ชาวสวนนำน้ำยางไปผลิตที่
 โรงงาน มีเจ้าหน้าที่ประจำคอยให้คำแนะนำ แต่ประสบความล้มเหลว เพราะผลิตได้คุณภาพ
 ต่ำจริง แต่ยางมีจำนวนน้อย ต่างคนต่างขาย ไม่ได้ราคาดีเท่าที่ควร เมื่อขาดสิ่งจูงใจ
 ชาวสวนจึงหันมาผลิตแบบเก่า

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ กองการยางได้มอบหมายให้ศูนย์วิจัยการยางดำเนินงาน -
ปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นขึ้นอีกทั่วทุกจังหวัด จากบทเรียนที่ได้รับในอดีต ทางราชการได้เปลี่ยน
กลวิธีการพัฒนาเสียใหม่ คือแทนที่จะสร้างโรงผลิตยางแผ่นโดยใช้เงินงบประมาณ กลับเพียง
ส่งเจ้าหน้าที่ไปทำการสาธิต แนะนำให้ชาวสวนเรียนรู้กรรมวิธีการผลิตที่ถูกหลัก โดยใช้โรง
ทำยาง อุปกรณ์ และเครื่องมือที่ชาวสวนมีอยู่แล้ว และพร้อม ๆ กับการรวม "กลุ่มผลิต" ก็ได้
ช่วยเหลือสนับสนุนให้มีการจัดตั้ง "กลุ่มชาย" ขึ้น ยางแผ่นที่สมาชิกร่วมกันผลิตและได้คุณภาพดี
จะถูกรวบรวมนำออกมาขายในตลาดท้องถิ่น (ตัดคนกลางประเภทพ่อค้าเร่) ภายในกำหนดที่
ตกลงกัน เช่น ทุก ๑๕ วัน ปรากฏว่าได้ราคาดีทั้งปริมาณก็มีพอเพียง แม่พ่อค้าผู้ซื้อก็พอใจ
จำนวนกลุ่มสมาชิกได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ มีทั้งสิ้น ๖๖ กลุ่ม จำนวน
สมาชิก ๘๐๗ คน ยางที่ขายมีจำนวน ๔๘๕ ตัน ราคาขายสูงกว่าราคาขายนอกกลุ่ม ก.ก.ละ
๕๐ - ๗๐ สต. โดยเฉพาะในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้ราคาเพิ่มสูงร้อยละ ๑๓ แต่ในปี พ.ศ.
๒๕๑๖ ราคาขายของกลุ่มสูงกว่าราคาขายนอกกลุ่มเพียงร้อยละ ๖ ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า
ชาวสวนใกล้เคียงได้เห็นตัวอย่าง ทางตระหนักในผลที่ได้รับ จึงจดจำกรรมวิธีมาปฏิบัติ ยาง
คุณภาพดีจึงได้รับการผลิตแพร่หลาย มิได้จำกัดเฉพาะภายในกลุ่มเท่านั้น ยางคุณภาพดีของ
ประเทศไทยจึงเพิ่มขึ้นทุกปี ดังตารางที่ ๒๑ จะเห็นว่า ปริมาณยางที่ส่งออก มียางชั้น ๓ และ
ชั้น ๔ ประมาณร้อยละ ๘๘ แต่อัตราส่วนยางชั้น ๔ ลดลงร้อยละ ๓.๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕
และ ๔.๖ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ขณะที่ยางชั้น ๓ กลับเพิ่มขึ้นในอัตราที่ไล่เลี่ยกัน และยางชั้น ๕
ก็มีแนวโน้มลดลงตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงเป็นการแสดงว่ายางของประเทศไทยถูก "ยกขึ้น"
จากยางชั้นเลวเป็นชั้นดี ซึ่งศูนย์วิจัยการยางได้ประมาณมูลค่าเพิ่ม (Value added) ขึ้น
อย่างน้อย ๒๘,๘๕๐,๐๐๐ บาท ตัวเลขดังกล่าวเป็นของปี ๒๕๑๕ ในปี ๒๕๑๖ มูลค่าการผลิต
และการส่งออกเพิ่มจากปีก่อนประมาณร้อยละ ๑๕๐ ดังนั้นมูลค่าเพิ่มขึ้นน่าจะไม่ต่ำกว่า ๔๐
ล้านบาท จึงนับได้ว่าโครงการปรับปรุงคุณภาพยางและรวมกลุ่มขายยางประสบความสำเร็จ
เป็นอย่างดี

ตารางที่ ๒๑

สัดส่วนยางแผนรณรงค์ที่ประเทศไทยส่งออก
แยกเป็นชั้น ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖

(ร้อยละ)

บางชั้น	๒๕๑๒	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖
๑ และ ๒	๘.๒	๖.๒	๕.๖	๖.๒	๕.๖
๓	๕๘.๖	๕๓.๘	๕๓.๘	๖๐.๘	๖๕.๒
๔	๒๓.๓	๒๘.๘	๓๑.๑	๒๓.๖	๒๓.๐
๕	๕.๐	๕.๐	๔.๑	๓.๓	๒.๕
เศษยาง	๐.๘	๑.๒	๑.๔	๒.๑	๒.๕
รวม ร้อยละ	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐
รวม ปริมาณพันตัน	๒๒๘.๓	๒๓๒.๔	๒๕๘.๐	๒๓๕.๕	๓๑๕.๕

ที่มา : ศูนย์วิจัยการยาง

๔.๔ การเพิ่มผลผลิตยางในสวนยางเก่า

ผลการศึกษาของศูนย์วิจัยการยางได้พบว่าสวนยางเก่าให้ผลผลิตโดยเฉลี่ยเพียงประมาณ ๔๐ ก.ก. ต่อไร่ต่อปี สวนยางเก่าโดยทั่วไปไปหน้ากรีดยางเดียวแทบจะเกือบทั้งหมด และเมื่อปรากฏว่าเจ้าของสวนยางทั่วไปยังไม่รู้จักวิธีการเก็บเกี่ยวยางด้วยการกรีดยางหน้าสูง และการใช้ยาเร่งน้ำยาง ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๔ - ๒๕๑๕ หน่วยงานพัฒนาการยางของศูนย์วิจัยการยางจึงได้ทำเทคนิคใหม่ ๆ เหล่านี้ไปทดสอบกับสวนยางเก่า และในเวลาเดียวกัน ทางฝ่ายวิจัยของศูนย์วิจัยการยางก็ได้เร่งรัดการศึกษาและทดลองการใช้ยาเร่งน้ำยาง

และนำผลของการศึกษาทดลองไปทดสอบ^๓ และนำผลการทดสอบไปทำการสาธิตและชักนำให้
เจ้าของสวนใช้ประโยชน์^๔ เพราะปรากฏว่า ผลของการกรีดยางหน้าสูงและโซยาแรงน้ำ
ยางสามารถช่วยให้เจ้าของสวนยางเก่าเพิ่มผลผลิตยางขึ้นอีกได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ % ผลงานนี้
ปัจจุบันกำลังได้รับความสนับสนุนจากทางราชการ คณะกรรมการพัฒนาภาคใต้ของรัฐบาลได้
แนะนำให้บรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ แล้ว^๕

๔.๕ การพัฒนาความรู้เจ้าของสวนยาง

เจ้าของสวนยางและคนกรีดยางในประเทศที่มีอยู่ประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน ที่กล่าว
มาในบทก่อน ทั้งหมดเคยอยู่กับระบบและวิธีการปลูก บำรุงรักษา เก็บเกี่ยวยางแบบเก่า
ไม่มีความรู้และประสบการณ์หรือรับรู้เทคนิคใหม่ ๆ ที่ควรจะใช้กับยางพันธุ์ดีพันธุ์ใหม่ที่ได้รับการ
การแนะนำส่งเสริมให้ปลูกหรือปลูกแทน ถ้าเกิดการนำวิธีการเดิมไปใช้กับของใหม่ ก็จะเป็น
ส่วนหนึ่งซึ่งเป็นการเร่งทำลายให้คนยางพันธุ์ดีมีอายุสั้นลง ไม่คุ้มกับการลงทุนในการปลูกแทน
และ/หรือปลูกใหม่ ศูนย์วิจัยการยาง กองการยาง กรมวิชาการเกษตร จึงได้ให้ความช่วย-
เหลือเจ้าของสวน โดยจัดตั้งโรงเรียนฝึกอบรมทางวิชาการยางขึ้นตามแหล่งต่าง ๆ ที่มี การ
ปลูกยาง เช่น ที่จังหวัดสงขลา ยะลา กระบี่ จันทบุรี ระยอง ฯลฯ ปัจจุบันสามารถให้การ
อบรมเจ้าของสวนได้ประมาณปีละ ๔ - ๕ พันคน

๓. ศูนย์วิจัยการยาง การทดลองเร่งน้ำยางด้วยฮีเทรล รายงานทางวิชาการฉบับที่
๒๔

๔. ศูนย์วิจัยการยาง การกรีดยางหน้าสูงโดยใช้บันได เลกสารฉบับที่ ๕ มิถุนายน
๒๕๑๕

๕. หนังสือสำนักนายก เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร ๐๒๐๒/๑๗๒๐ ลงวันที่ ๒๔
มกราคม ๒๕๑๔ เรื่องแนวนโยบายและโครงการพัฒนาภาคใต้

๖. จากการสอบถามโดยตรงจากกองการยาง

๔.๖ ความช่วยเหลือของทางราชการ ระดับประเทศ

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๘ - ๒๕๑๐ ภาวะทางราคายางธรรมชาติตกต่ำลงอย่างมากมาย จนกระทั่งเจ้าของสวนเค็ดคร่อน รัฐบาลจึงได้ตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อพิจารณาปัญหาเรื่องยางพาราขึ้นในเดือนมีนาคม ๒๕๑๐ ต่อมาจึงได้เปลี่ยนเป็นคณะกรรมการแก้ไขภาวะราคายางตกต่ำในเดือนธันวาคมปีเดียวกัน เหตุผลที่ได้เปลี่ยนจากคณะทำงานเป็นคณะกรรมการเนื่องจากรัฐบาลเห็นว่าภาวะและปัญหาของยางพาราเป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีทั้งปัญหาภายในประเทศและปัญหาจากภาวะการณ์ภายนอกประเทศ จึงได้ให้คณะกรรมการชุดนี้เป็นศูนย์กลางประสานงานในการประชุมและเจรจากับต่างประเทศ เพื่อความร่วมมือในการแก้ไขภาวะราคายางตกต่ำด้วย ต่อมา เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลใหม่ คณะรัฐมนตรีจึงได้เปลี่ยนสภาวะของคณะกรรมการ ดังกล่าวเป็นคณะกรรมการพิจารณาเรื่องยางพารา สังกัดอยู่กับสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเดิม (สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติปัจจุบัน) คณะกรรมการชุดนี้ได้ช่วยแก้ปัญหาในเรื่องราคายางตกต่ำ เช่น ยกเลิกภาษีการค้า ซึ่งเก็บจากสินค้ายางในการส่งออก ปรับปรุงลดอากรขาออกของยางตามภาวะการขึ้นลงของราคายาง ปรับปรุงลดอากรขาออกของยางแห่งตามมาตรฐาน ที่ฟิวเจอร์ ให้ต่ำลง เพื่อช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการผลิตยางแท่งในประเทศเพิ่มขึ้น รวมทั้งการติดต่อกับปัญหาระยะยาวและระยะสั้นของยางพารา ร่วมมือกับต่างประเทศและองค์การสากลระหว่างประเทศ ฯลฯ ในปี ๒๕๑๖ รัฐบาลจึงได้โอนให้คณะกรรมการพิจารณาปัญหาเรื่องยางพารามาสังกัดกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพราะเป็นกระทรวงหลักซึ่งทำงานทางด้านยางพาราโดยตรง^๓

๓ ได้จากการสอบถาม ผู้อำนวยการกองการยาง กรมวิชาการเกษตร กรรมการพิจารณาปัญหาเรื่องยางพารา